

30
cts.

JOVENTUT CATALANA

HA SORTIT

Per a construir un aparell de Telefonia Sense-Fils, és necessari comptar amb l'ajuda d'un bon llibre, i aquest és "*La T. S. F. a l'abast de tothom*", per Agustí Riu, l'ex-operator de l'estació de l'Hotel Colomb.

Forma un elegant volum de més de 200 planes amb molts gravats, enquadernat, i es ven al preu de 5 ptes. en totes les bones llibreries de Catalunya i a la casa editora :

EDITORIAL POLÍGLOTA

PETRITXOL, 8

JOVENTUT CATALANA

≈ R E V I S T A ≈

ADMET PREFERENTMENT LA COL·LABORACIÓ NOVENÇANA DE CATALUNYA

S U M A R I

Portada, per *Eduard Serra*.
 De la noblesa, per *Carles Soldevila*.
 Apunts de carnet, per *Joan Ballesta*.
 Pleniluni, per *S. Sabater Oliver*.
 Divagacions setmanals. De les aventatges de no dur bastó, per
Enric d'Alberty.
 Quant vindrà?, per *S. Juan Arbó*.
 Serena, per *Andreu Massanés*.
 A una noia qui cull flors, per *Manuel Valldeperas*.
 Instantània, per *Josefina Jordi Codina*.
 Vida catalana, per *J. M. Boronat i Recasens*.
 Les nostres grans cantatrius. *Mercè Plantada*.
 Pacte d'amor, per *Joan Torné*.
 L'actualitat de la pantalla. Noves cinematogràfiques.
 Gràfics del cinema.
 Les elegàncies femenines, per *Maria Sala*.
 Informació esportiva, per *Feber*.
 La nostra dansa arreu de Catalunya.
 Petites proses. Futbol, per *Joan Trullàs i Riera*.
 Gent de casa. En *J. M. Boronat i Recasens*.
 Curiositats mundials.
 T. S. F.
 Ràdio noves de tot arreu, per *Radiomon*.
 Curset de Ràdio, per *J. B.*
 Preguntes i respostes.
 Nòtules.
 Historieta muda, per *J. Batlle*.
 Vuitena llista dels que han tramès el butlletí.

ANY SEGON : NÚMERO 21 : BARCELONA 26 DE MARÇ DE 1925

REDACCIÓ I OFICINES : Consell de Cent, 261, principal, segona

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Barcelona, un mes. . .	1'10 Ptes.
Províncies, un any. . .	13'50 »
» sis mesos. . .	7'— »
» tres » . . .	3'50 »

(Pagament a la bestreta)

Al camp, a algun recò de ciutat, en alguna mansia de muntanya el mot

DE LA NOBLESA

per Carles Soldevila

«marquès» o «comte» serva cert prestigi, reflex esmortit, molt esmortit, del seu prestigi feudal. Ordinàriament, però, quan un pagès o un botiguer pronuncia aquests títols amb una mica de respecte és que hi associa la idea de riquesa. Aleshores «marquès» o «comte» no és altra cosa sinó una variant, menys intensa, del mot «milionari».

Entre persones normals, aquestes designacions han perdut absolutament tota llur força dramàtica. Per acabar de llevar-los valor ha vingut la nova noblesa, amb l'avi sabater, l'àvia carnicera i l'oncle camàlic.

Dir: el Marquès de Quatrèrius o el Comte de la Ensaimada, ja no ens ha servit ni tan sols per suposar a l'individu així anomenat determinades condicions d'estil, adquirides a través d'una ociositat i d'una benestança tres o quatre cops seculars. Després d'algunes temptatives heròiques ha calgut abandonar aquests personatges al domini exclusiu del vodevil i de la farsa. François de Curel, malgrat el seu braò, per extreure substància tràgica del tema de la noblesa, hagué de partir del fet de llur definitiva caducitat, el seu drama «*Les fossiles*» només s'aguanta a condició d'admetre una supervivència de sentiments cada cop més inversemblants i anacrònics. El títol, altrament, ja diu amb claredat quina és la tessitura de l'aula davant l'aristocràcia vella i dels seus prejudicis; homes-fòssils, sentiments-fòssils.

Nosaltres catalans tenim el camí obert per adoptar una actitud desembarassada davant el prejudici nobiliari. No ens escau, com als ianquis, de restar embadalits davant els grans títols de l'Edad Mitjana, ni menys tolerar que en aquest ram ens facin passar bou per bèstia grossa. Al cap-d'avall, tenim una història de caient feudal i el nostre país és encara ple de nobilíssimes ruïnes. Però al mateix temps, resulta que la majoria de les nostres grans famílies aristocràtiques, les que s'agi-

ten en les planes de les cròniques i col·laboren amb els nostres reis.

en venir el Renaixement, una darrera l'altra es desarrenen, i a còpia de matrimonis i d'oblits, deixen virtualment de tenir cap lligam espiritual amb la nostra terra.

L'alarma produïda per la presumta venda del sepulcre de l'Almirall Ramon Folch de Cardona (que, digue-m'ho entre paréntesis, ja comanava els exèrcits dels Reis Catòlics amb un esperit relativament nostre) ens ha revelat que molts dels que duen, entre altres, el seu cognom il·lustre són veïns de Madrid que no han estat mai a Bellpuig i tot just saben cap a quina banda s'escau.

Tot plegat, ens col·loca en immillorables condicions per adoptar una actitud seriosament irònica davant les infatuacions dels homes que duen un petit escut a la portella de llur automòbil, un altre petit escut a l'anell i un altre encara en el paper d'escriure cartes.

Tenir ascendents nobles, no és necessàriament una desgràcia. N'esdevé quan un hom constitueix la propaganda d'un fet així casual en tasca única de la seva existència.

Menys ha d'impressionar-nos encara la infatuació del nou-noble, tipus freqüent a casa nostra. L'individu que, havent adquirit un nom comercialment o agrícolament respectable, fa esforços cismàtics per obtenir un comptat o una baronia, demostra una feblesa difícil de perdonar. L'home que sense haver sortit de la mediocritat industrial o de la viu-viu mercantil, s'escarrassa a obtenir qualsevol distinció, sense cap lligam amb la seva activitat quotidiana, demostra que és un pobre home.

Sense pretendre la resurrecció de l'esperit violentament anti-aristocràtic de la Revolució Francesa—que avui dia, suprimits els privilegis, no tindria cap raó d'existir—és sa i recomanable que les noves generacions creixin dins un ambient de joiosa indiferència envers el guarda-roba nobiliari.

Apunts de carnet

LES FULLES SEQUES

Cauen, arrabassades amb força, pel vent, les fulles seques dels arbres, encatífant la terra humida. Llur color grogenca, és pregonadora de la seva mort. Cauen les fulles seques i fugen enllà, vers el seu ignorat destí, al vigorós impuls de les fredes ventades tardorals. Van rodolant, oblidades i miserioses, brutes de fang, i en son dolorós peregrinatge, solament copsen burles i menyspreus. Les gotes cristallines de la rosada nocturna, al posar-se damunt d'elles, sembla, talment, el llagrimaig silenciós dels seus ulls invisibles.

L'ANGELUS

Les ombres primiceres del capvespre, estenen lentament son ample mantell gris, arreu de la terra. S'esborren de mica en mica les curves grotesques de la llunya i alterosa serralada; els camins que serpenteigen çà i enllà; els rierols que s'escorren entre l'herbei verdejant; els camps sembrats; les vinyes; els arbres; la prada tota. Natura va adormint-se poc a poquet, en un somni dolç, reparador, sota la guarda silenciosa dels estels que vergonyosament, comencen a guspirejar en la volta immensa, i com acaronadora cançó de breçol, del cloquer misèrrim de la vella església vilatana, es descapdellen, lentes i sonores, les melangioses batallades de l'Angelus capvespral.

LA MASIA

Al cim mateix del petit turonet que serveix de pastura a la vacada, s'aixeca la solitària masia. Ses parets, fermes i bonyegudes i llurs teulades, on hi creix la moça, aguanten victorioses, el pes de moltes i moltes centúries. Severa i digna, la seva faç emblanquinada i rejuvenida, i l'ampla portalada, oberta sempre de bat a bat, sembla convidar-vos a entrar-hi a dintre, per reposar de la fatiga.

El vianant encuriósit que atura sa caminada per fitar an ella son esguard sorprès, no se'n allunya pas sense donar-li abans, un adéu! respectuós.

Joan BALLESTA

Pleniluni

En l'hora que el sol ceu i mor el dia
apunta per Orient un munt de foc
que creix entre els pins poc a poc.

S'encén la serra i es destria
el verd dels pins amb la rojor, tot d'una;
i com un hòstia encesa, lentament,
reprèn el seu camí pel firmament
la lluna.

S. Sabater Oliver

Aquest número ha passat per la censura militar

DIVAGACIONS SETMANALS

De les aventatges de no dur bastó

per ENRIC D'ALBERTY

Hi ha luxes, com les arrecades, que no han comportat mai una idea d'utilitat. No hi ha dubte que el seu origen es selvatge, per més que hagi esdevingut amb el temps una senyal de refinament decadentista.

Semblantment és selvatge l'origen del garrot, el qual degué ésser sens dubte la primera arma i la primera eina humana. Molt abans que hom empres la pedra o el metall, la fusta ja va ésser usada com estre de lluita; i abans de l'invent de les rodes com a màquina de caminar, ja el bastó devia ésser el millor ajud per a sostenir el cos llassat o per a fer palanca en pujar una costa.

Ara però amb el progrés de la guerra; de la locomoció i amb l'urbanització, el bastó ha perdut totes les seves utilitats essencials, i ha quedat reduït a un símbol poc menys que literari del pelegrinatge.

Més que no pas en la seva resistència, la gràcia d'un bastó rau en la flexibilitat. El roure clàssic ha estat vençut per l'exòtica i vincladissa malaka. El gaiato patriarcal, el bordó errant, han cedit a la verga banal. *Sic transit gloria mundi.*

Això no obstant, direm que l'enveja que ens dona veure un bastó, per prim i escarrancit que sigui, en mans d'un amic, no és la mateixa que la que sent la dona en ésser ferida per l'escat lluminós d'un brillant de qualitat penjant en l'orella de l'amiga. No: l'enveja de l'home és més noble o al menys en pura doctrina freudiana més explicable. Car la joia innata que sent l'home amb una vara als dits és un desmentiment dels que li neguen una inclinació subconscient pels seus instints primaris.

Com més abstret estigui un hom en les seves cabòries, més perillósament farà jugar, ben segur, un bastó o qualsevol altra cosa que tingui a mà, com si l'activitat del cervell encomanés encara al braç un secret impuls de col·laboració.

Adhuc en ús d'un ciutadà, doncs, un bastó

no és pas un luxe, sinó més aviat un complement, innecessari si voleu al parisienc, però no pas al barceloní, damnat a fer constantment alpinisme per la mateixa plaça de Catalunya i per les mateixes Rambles. Com no és tampoc un luxe el paraigua, sinó la cosa més pesada del món, per més que tots haguem vist gent que s'hi encarinyen tant quan plou, amb el seu paraigua, que després no saben abandonar-lo durant uns dies, per sol que faci.

Profunditzant la cosa, davant d'un senyor que surt de casa amb paraigües, com un clow de circ, en ple dia assoleiat, es fàcil de comprendre que no el tempta altra cosa que la virolla i el mànec, ço és el que tingui de bastó.

Ultra fer el ridícul, el tossut en dur paraigües corre més el risc d'oblidar-lo en la primera casa que vagi o al tramvia, doncs bé és cosa sabuda que un paraigua té l'instint de perdre's tot sol.

Ah però, quan un dia plou sobtadament i us trobeu en els dits un paraigua, se us presenta avinentesa de fer mofa interna del proïsme que es mulla, si sou de mena cruel, o bé, si sou galant, d'oferir el seu negre soplug a una senyora. En canvi, com vos cou en la mà el més fidel bastó i amb quin enuig més grotesc no procureu ocultar-lo entre les folgositats de l'abric, si cau aigua! Quina vergonya, caminar sota la pluja amb bastó i barret de palla!

Aquest agud problema climatològic de saber de cert quan heu de deixar el bastó per a prendre el paraigua — amb el ben entés que si us hi aveseu ja no sabeu caminar sense una o altra cosa — car us fa l'efecte com si us haguessiu oblidat una cama, m'ha fet desistir de dur-ne, de bastó.

Així sé de cert que cap mà envejosa no el vinclarà obstinadament, ni el farà giravoltar davant meu mentre em parli. Trobo preferible prendre el bastó del primer amic que em vingui a les mans.

Quan vindrà?

*Primavera esperada tant de temps, quan
[vindràs?
Quan floriran les roses de la il·lusió d'un dia
i al cor arribaràs
com una cançó dolça d'harmonia?
Quan vindràs amb la bella
imatge que a somniar-te se m'endú?
Jo era un infant i ja pensava en Ella;
jo era un infant i ja et somniava a tu!*

S. JUAN ARBÓ

Serena

A l'amic Joaquim Horta Cunill

*Orlats d'or fi,
dos núvols blancs
creuen el cel
avui tan clar,
que apar un vel.*

*La mar s'estén
dessota d'ell :
sota el cel blau,
el verd hi és bell.*

*I amunt i enllà,
vers l'horitzó
on cada blau
es fa un petó,
la barca vola
lleugera i sola,
la vela al vent;
mentre a mos peus
l'escuma corre
i va rompent,
eternament,
contra la sorrà.*

Andreu MASSANÉS

A una noia qui cull flors

*Noia gentil,
de rostre bru,
que amb cor humil
i el braç tan fi
pomelles flors
en ton jardí,
el meu amor
voldràs oir?*

*Puc esperar
sense dolor
un somris clar
i un mot d'amor,
noia gentil,
de rostre bru,
si amb cor humil
m'atanco a tu?*

Manuel VALLDEPERAS

Instantània

*És el cru hivern amb les seves nevades...
i aqueix Nadal que arriba trist i sol,
que em fa enyorar les clares matinades...
i els cims altívols amarats de sol!*

*I dintre el cor sento una gran recança,
pensant amb el llunyà i bell fontinyol!
on tan feliç i lliure d'enyorança
hi trenava sos cants un rossinyol ..*

*I friso per sentir la Primavera...
que enduent-se les ombres de tristor,
em durà dintre d'una rosa véra
la tan preada gemma de l'amor!!*

Josefina JARDÍ CODINA

VIDA CATALANA

per J. M. BORONAT RECASENS

Nosaltres sempre escrivim aquestes impressions hebdomadàries, com a joves que som, pensant en el jovent i en les qüestions de joventut, i dient el nostre franc parer a tots els joves, i pensant que cal que fem camí d'ascensió, i que la nostra ambició, mentre duri nostre procés, és nostra vida. Per això és la nostra tasca, feina d'encoratjament i ajuda, car sols mirant endavant i enlaire, podrem no caure en un retrocés vergonyós. Els entrebancs encara ens han d'esperonar.

Si hom considera el molt que ens resta a fer a la generació que pugem, veurà que aquesta manera d'obrar i d'escriure nostra té un nord i té una raó d'ésser. Adés mateix, amb motiu de la vinguda d'eminents músics forans a casa nostra, estàvem pensant en les múltiples qüestions que sota aquest aspecte a casa nostra manquen. Així, per exemple: quan, entre nosaltres, es produirà un Smetana capaç de sacrifici i d'abnegació per la seva terra?

La música de Strawinsky, que tant interès l'any passat prengué per les nostres coses i que tant i tant ens va agradar, amb la seva música renovellada, pot ensenyar moltíssim als nostres joves compositors. L'autor de «El Cavaller de la Rosa», que ha estat, adés i ara, tan homenatjat entre nosaltres, podria també reportar ensenyaments profitosíssims. Els pianistes joves de nostra terra, d'Emil Sauer podrien aprendre tot el que d'una personalitat artística com la seva hom pot esperar.

Treballem sempre i amb fermesa i continuïtat, cara avant, i que el que s'ha fet, el que s'ha conseguit fins ara, els Orfeons, les Associacions de Música, etc., no morin pas per inèrcia, sinó que actuin, que procurin millorar les seves condicions de totes menes, i no passi com fins ara, precisament amb algunes d'aquestes institucions, que després d'una febrada en el segle passat, semblen estar somortes en la consciència col·lectiva.

L'activitat és vida, amics; l'activitat és vida!

Recordem

—*El fet de la dissolució de la Mancomunitat Catalana, fet que es presta a llargs i alligonadors comentaris.*

—*L'exposició del jove pintor Llimona, que és una promesa pictòrica per l'estructuració d'algunes de les seves figures.*

—*Les conferències anunciades pel «Círcol de Sant Lluc».*

—*La visita del gran amic de Catalunya, Charles Richet, de la Facultat de Medicina de París, i la conferència que donà en el nostre Ateneu.*

—*Els editorials de «La Publicitat» parlant del nostre tresor dialectal i d'assumptes estrangers sobre els quals hom pot teoritzar i treure'n conseqüències alligonadores.*

—*La vetllada clausural de l'exposició Xavier Montsalvatge celebrada a l'Ateneu Gironí.*

—*La conferència que en Albert i Galter donà a Igualada sobre el tema «Consideracions sobre l'Edat Mitjana».*

—*Les paraules de Poal i Aragall en la «Novel·la d'Ara» d'aquesta setmana.*

—*Els articles literaris que en Josep Carner, sota el pseudònim de Bellafilla, publica a «La Veu de Catalunya» sobre temes centro-americans.*

—*Les contestes de Carles Riba, Joan Minguet i J. M. de Segarra a la interessant enquesta de «La Revista» sobre la psicologia de la poesia lírica i el balanç universitari que signa en la mateixa el Dr. J. M. Bellido.*

—*El llibre «L'Ingenu Amor», de Carles Riba, i les paraules que en Carles Soldevila li dedica en un «Full de dietari».*

—*La conferència que en Joan Llimoca donà al «Círcol Catòlic» de Badalona, versant sobre «La sinceritat en l'obra d'art».*

EN PREPARACIÓ
NÚMERO HOMENATGE A
GUIMERÀ

LES NOSTRES GRANS CANTATRIUS

Mercè Plantada

La nostra gran cantatriu. La nostra gran «liederista». Nostra per la naixença i per l'esperit. Cal recordar —anc que llunyana— la seva inolvidable interpretació d'òpera clàssica. Cal admirar com diu la seva passió, el seu art pursísim. Si calgués comparança, no a l'or, ans al platí comparariem la seva veu adorable. Altre elogi més alt no sabríem que el recordar que ha estat escollida pels mestres mundials que ens han visitat com a interpretadora de les obres llurs. Adés era Strawinsky, adés M. Falla i avui Strauss. Per gràcia de la Radiotelefonía, els seus admiradors innumerables han pogut fruir la delícia, del seu cantar. Ella, no gens avara del seu art, ans generosa sent una gran il·lússió de cantar davant el micròfon. No sap com li és agraïda aquesta gentilesa.

Pacte d' Amor

Per Joan TORNÉ

Dedicat a P. B. M.

La colònia estiuejadora de Vilajoliu, havia organitzat una excursió a la Font de la «Donzella amorosa». Aquesta es trobava en un dels llocs més pregons de l'espesa boscuria. Segons els organitzadors era un espectacle fantàstic, un caprici de natura, un tranquil racer de les fades. Entre el jovent no es parlava d'altra cosa. Mentre els vells pagesos de la ròdalia explicaven d'aquell lloc coses fabuloses.

Reunits el dia fixat de bon matí, en la placeta del poble enprengueren la marxa amb l'alegria al cor i el somriure a flor de llavi.

Entre els excursionistes anava una parella d'enamorats. Ella, una gentil damisella d'escaient senyorívol, amb el cabell ros com un fil d'or i com les espigues daurades pel sol estival; a l'ensems que la seva carn flairosa era d'una blancor immaculada. Ell, un jove elegant, distingit, que no podia negar que perteneixia a l'alta aristocràcia de la ciutat. Ella amb el seu posat complaent donava la sensació de trobar agra-dosa la conversa del seu company.

Al cap d'unes hores de caminar, arribaren la colla a la copdiciada Font. Prompte la quietud d'aquell paratge fou interrompuda per les rialles d'aquell jovent, que, es movia neguitosament.

Aquell lloc tan poètic, havia deixat d'esser-ho.

Un cop hagueren calmat llur sed seguiren internant-se bosc endins i aviat sols es sentí el ressò dels seus cants de festa. Però aquella galana parella, no seguí als demés: tots silenciosos romangueren prop de la Font.

—Eladi, digué ella, tinc molta sed: vaig a beure d'aquesta aigua cristallina.

I a l'ensems que deia això, ja n'havia emplenat la seva mà i anava a apropar-se-la als seus llavis... quan ell, amb un esverament que tenia quelcom de còmic, li digué:

—No, no beguis, dolça amiga, deixa que abans et conti l'història d'aqueix manantial, tal com me l'ha dita un vell segador del poble. Després si vols beure, beu en bona hora.

Ella tot assentant-se es disposà a escoltar el que ell començà a narrar:

— En els temps en què encara aquestes beneïdes terres eren en poder dels alarbs, vivia prop d'aquest lloc una mora de tal formosor que si el Soldà l'hagués vista l'hauria fet la seva favorita. Es deia Dashira i estava enamorada d'un dels més gentils patges, el qual corresponia amb sa passió. Era, doncs, en aquest lloc on els dos amants es reunien per parlar d'amor.

Però la fatalitat, volgué que per aquest bosc es passegés una princesa ideal, ricament abillada. Al veure-la el promès de Dashira, quedà fortament encisat d'aquella formosor divina.

L'endemà d'això, Dashira esperà inútilment al seu amant. Poc es pensava la traïdoria de què era víctima! Passà un altre jorn, dos, tres, mes el seu estimat no compareixia...

que vessà la infortunada Dashira, en sorgí aquesta font.

I acabant aquí la narració, afegí: Tota la gent del poble creu que l'enamorat que beu d'aquesta aigua, comença per fer el seu amor feliç; però que aviat acaba per fer-lo desgraciat. Ara, doncs, ja que saps l'història, si vols beure, beu, cara amiga.

Havia passat molt de temps. S'estava un matí en aquest mateix lloc plorant el seu amor sense ventura, quan oí de sobte l'estrident sò d'uns corns de caça. Poc després es presentava al seu davant una rica llitera d'or, voltada d'un estol de servents. Llavors arribà per la pobreta, l'haver d'exhaurir el seu càlzer d'amargura... Veié en l'interior de la llitera, al seu pèrjur amant, que besava amorosament a aquella ideal princesa. No podent contenir més el seu dolor, llençà un crit, caient desmaiada prop d'aquesta roca, mentre la comitiva s'anava allunyant. Diu la rondalla, que de les llàgrimes

Ella fent un saltiró, s'aixecà i silenciosament anà a la font on emplenà d'aigua la seva blanca mà, mentre que amb els llavis rosats la deixà buida. Novament tornà a emplenar-la i graciosament l'oferí al seu company; aquest, superticiós anava a refusar-la, quan endevinant un somriure burleta d'ella, agafà decidit la seva mà; però en lloc de beure-hi lo que féu, fou estampar-hi un petó sorollós. Ella es tornà molt vermella, però no demostrà gens d'enuig.

Altre cop es tornaren a sentir les rialles de la colla que s'acostava, mentre ells dos acabaven de formalitzar el pacte d'amor.

L'actualitat de la pantalla

CURIOSITATS DE L'ART MUT

Directors d'escena més importants

David W. Griffith, Rex Ingram, James Cruze, Cecil B. de Mille, Geaham Cutts, Wallace Worsley, Marcel l'herbier, Raoul Walsh, E. Gauzzoni, Fritz Lang, A. Greaan, Sam Wood, Lambert Hillyer, Agel Gauce, Harry Beaumont, Thomas Ince, Dimitri Suchowetzki, Von Stroheim, Joseph M. Schaenk, Josse L. Lasky, M. Enrich Pounmer, Benito Pejo, William de Mille, Augusto Genine, William Fox, Carl Lemmel, Fred Niblo.

Parentius d'actors cinematogràfics

Douglas Fairbanks, Mary Pickford, (casats).—Shirley Mason i Viola Dana, (germanes).—Rex In-

gram i Alice Terry, (casats).—Buster Keaton • Pamplinas i Natalia Talmadge (casats).—Constance, Norma, Natalia i Richard Talmadge, (germans).—Richard Barthelmess, i Mary Hay, (casats).—Betty Compson i James Cruze, (casats).—Agnès Aires i S. Manuel Reacht, (casats).—Snub Pollar i Marie Mosquini (casats).—Doroty i Lilian Gish, (germanetes).—Wallace Reid i Dorothy Davonfort, (casats).—Natacha Rambova i Rodolfo Valentino, (casats).—Stelle Taylor i Jack Dempsey, (casats).—Cecil B. de Mille i William de Mille, (germans).—Tom Moore, Matt Moore, Owen Moore, (germans).—Mary Pickford i Jack Pickford, (germans).—Gorinne Griffith-Walter Corosco (casats).—Sessue Hayakawa i Trusu Aoki (casats).

NOVES CINEMATOGRÀFIQUES

— Els pares de Jackie Coogan estan fent edificar una casa en Hollywood que la façada portarà la següent inscripció: «Casa construïda amb les economies d'un nen de deu anys.»

— Ningú deu ignorar, donada la forma en que es desenrotlla la indústria cinematogràfica, que el «Metteur en Scène» és, en realitat, l'ànima de l'èxit.

— En Griffith, entre les estrelles que ha tret, figuren, en primer lloc, Glòria Swanson, Wallace Reid, Lilian Gish, Richard Barthelmess i altres menys importants.

— El més famós autor d'escenaris per a pel·lícules i que guanya més dòlars a Nova-York, és una dona que es diu Jeanie Mac phersonm, «scenarista» de Cecil B. de Mille.

— En el mes de juliol es farà a Londres un gran Congrés de Cinematografia.

— La companya de Douglas en la seva pel·lícula titulada «Don Q...», que està fent ara, és la Mary Astor, segons ens han dit.

— «Koenigsmark» és l'adaptació cinematogràfica de la cèlebre novel·la de Pierre Benoit. Aquesta pel·lícula ha estat filmada a França per els cèlebres «estrelles» Huguette Duflos i Jacques Catelain.

— El gran Jack Dempsey ha contret noces amb la gentil Stelle Taylor, coneguda artista, la qual, fa poc temps, varem veure-la a les pel·lícules «Els deu Manaments» i «Doroty Vernon», en el seu paper de Maria Stuart.

— Es diu que la pel·lícula que cridarà força l'atenció serà «L'Alarb», interpretada per l'Alice Terry, Ramon Novarro i dirigida pel cèlebre «Metteur en Scène» Rex Ingram.

La pel·lícula «L'Alarb» està feta a l'Argèlia.

— Es diu que el principal paper de la pel·lícula «El Paradís prohibit», és el de la Pola Negri.

— «Mans buides» ha estat filmada als Boscos del Canadà.

— «La destrucció de Paris». En aquesta pel·lícula es veu la destrucció de la Torre Eiffel, l'Opera, l'Església de la Magdalena i altres coses per l'estil. Són tots aquests uns «trucos» molt ben fets i curiosos.

— Es curiós el règim de la popular Nita Naldi. Menja costelles de be i taronges, perquè s'ha d'amagrir, sinó no podria treballar, puix es tornaria grossa.

— En Charles Chaplin està ara filmant una nova pel·lícula que diuen es titularà «El Club dels Suïces».

Pròximament serà presentada en el modern Saló Pathé Cinema la tan desitjada projecció «L'ALARB» DE REX INGRAM, interpretada per ALICE TERRY I RAMON NOVARRO, que pertany a la selecció Òptima del Programa Vilaseca i Ledesma. S. A.

GRÀFICS DEL CINEMA

G. Carpentier i Charles Chaplin (Charlot), mundialment coneguts com a veritables «assos» de la boxa i de la pantalla, respectivament.

La gentil i delicada artista de la pantalla Glòria Swanson.

La no menys gentil i admirada «star» de la cinematografia Mary Pickford, muller de Douglas Fairbanks.

Douglas Fairbanks en sa visita a Barcelona. — El simpàtic i mundialment popular Douglas Fairbanks portant un «Renault», amb el qual recorregué tot Barcelona. La fotografia representa un moment de «pose» davant el Gran Hotel del Tibidabo.

«L'ALARB» Magistral interpretació dels «Stars» ALICE TERRY i RAMON NOVARRO i dirigida pel cèlebre Metteur en Scena en REX INGRAM, que en breu serà estrenada al Saló Pathé Cinema, pertanyent a la Selecció Óptima del Programa Vilaseca i Ledesma, S. A.

LES ELEGÀNCIES FEMENINES

(Secció a càrrec de la senyoreta Maria Sala)

En el període de temps transcorregut entre la crònica anterior i la que avui oferim a les nostres llegidores, les indicacions respecte a noves formes i novells materials destinats a les

confeccions de la propera temporada, han trobat, més que una confirmació, una extensa ampliació en les col·leccions de models que en fantàstic desplegament han mostrat els famosos creadors parisencs a la vista extasiada de les ditxoses dames elegants que durant aquests quinze dies han penetrat en els salons de la lluminosa Ciutat on s'inicien les ressonants meravelles del vestir.

Així tenim : Que Lucien Lelong resta fidel a la línia recta; els vestits de crespó estampat presentats en aquesta col·lecció, essent per a dur-los a la tarda, s'acompanyen de jaqueta de crespó llis, folrada de crespó estampat. En la col·lecció Poiret es veuen les faldilles allargades, la cintura més alta i molts brodats de to clar sobre to fosc i a la inversa, com també brodats en or. Patou mostra les seves creacions en trajos per a carrer, dominant el color blau marí, acompanyats de boniques ermilles blanques. Abrics en alpaca. Lucile té predilecció, en els seus models de nit, per els trajos d'estil — amb tot i que hi ha qui preconitza la seva desaparició — adornats amb cintes i moltes puntes.

Mentre uns modistos ens mostren les faldilles fins sota genoll, altres les allarguen fins quasi arribar al turmell; és bo, doncs, aconsellar que les que no siguin gaire altes i a més un xic grossetes, adoptin el trajo més llarg que les que són tot el contrari, altes i esbeltes, així totes restaran a la moda i les proporcions no perdran res.

Són de gran moda els colls d'encaix de Venècia, organdí finament brodat i totes les puntes antigues. Les menys delicades poden anar aplicades damunt crespó de Xina.

El cos no unit a la faldilla es porta menys ajustat; altrament units, es conserva ajustat, però llavors la faldilla pren amplada, amb plecs que comencen bastant avall del trajo, volants en forma o plisats petits. Lo millor en un vestit en el qual no s'hi vol marcar la cintura a son lloc, és que es prescindeixi d'ella, conservant la silueta recta i deixant que la cintura es marqui al caminar. Com que es busca la comoditat en el caminar, per això s'usen els plecs i també per arribar evolucionant a l'amplada màxima dels trajos en ple estiu, indispensable, ensems que per la comoditat personal, per a el perfecte lluïment dels teixits vaporosos.

1. Vestit de crespó satí negre, mat, que deixa veure un fons de crespó satí verd brillant. — 2. Creació Branat : Vestit abric de catxemira blava amb solapes de seda negra, obrint-se damunt una ermilla de satí blanc amb coll alt. — 3. Creació Patou : Catxemira de color dàina és el material empleat en aquest trajo, que s'ornamenta amb botons i grups de plecs. — 4. Vestit de crespó gris clar amb brodats multicolors.

confeccions de la propera temporada, han trobat, més que una confirmació, una extensa ampliació en les col·leccions de models que en fantàstic desplegament han mostrat els famosos creadors parisencs a la vista extasiada de les ditxoses dames elegants que durant aquests quinze dies han penetrat en els salons de la lluminosa Ciutat

INFORMACIÓ ESPORTIVA

L'EQUIP DEL "F. C. BARCELONA"

L'EQUIP DEL "VALÈNCIA F. C."

EL «BARCELONA» AVANÇANT...

València - Barcelona : Samitier en una de ses característiques entrades

València - Barcelona : Garrobé allunya la pilota de la seva àrea

El partit de València, vist pel nostre enviat especial.

València - Barcelona 1

Digne d'efusiu agrament és l'acte unànim portat a cap pels socis del club, degà, acompanyant a l'equip de sos amors, a sostindre amb llurs aplaudiments la moral i l'actualment potència futbolística que representa València.

I reconeguda potència és la directiva del club, d'aquest acte, puix no deixaran de reconèixer i tots els que amb nosaltres vegeren el partit, en certa part material néixer que sens l'aportació de llur presència al camp, el Barcelona hauria estat amb una més que probable derrota aconseguint per tots els medis, puix a la vista de tothom el resultat de l'empat, aconseguit en un *corner* com a complement final d'un parcialíssim arbitratge.

Jamai s'havia vist una perfecta associació de voluntats per acompanyar l'equip blau-grana.

Estem segurs que el Barcelona no compta ahir amb la presència de socis, el partit els hi hagués estat estafat.

El públic de Mestalla, tot, però si una majoria, ens donà l'espectacle de guanyar que expulsessin a en Sancho, quan aquest mencionadament féu mal a Esteban, millor dit, *maten*, deien amb paraules textuals.

Molt s'ha parlat en contra del públic valencià, però no dubtem a senyalar-lo aquest cop com un públic completament indesitjable i inesporthiu.

El temps, cobert per un plent, i amb alguns lleugers ruixats que calgueren al mati i poc abans de començar el partit, no ens donà el camp dues hores de joc de començar.

Són els valencians els primers en sortir al terreny de joc essent aplaudits com l'equip del Barcelona.

Sortejats els terrenys, dura uns quinze minuts a la sortida al Barcelona, en què el València sols defensa.

El joc, tot de combats, es trenca per unes filigranes d'en Piera, que fa un xut que surt alt.

La lleugera pressió que exerceix el Barcelona, motiva dos *corners* contra el València, que són tirats sense conseqüència.

El València, comença a destacar resultant la davantera que dibuixa algunes combinacions.

Un xut llarg d'en Riera es desvia involuntàriament a *corner* per en Peral al voler allunyar del Barcelona, acaba després d'unes filigranes Peral sobre la mateixa ratlla de *kik*, en un centre que és recollit per Rino que xuta magníficament, sortint la pilota fregant l'angle superior de la porteria.

Ha estat una jugada remat final, que no hi han porters que puguen evitar-la.

La sort ha acompanyat el Barcelona en aquesta ocasió.

Hi ha també altra davant de porta que el Montes perd a dues passes del porter, que recull i allunya.

Amb domini alternat en la primera part, que fou magnífica en alguns moments i sense greus equivocacions arbitrials poguessin comprometre la marxa del partit.

València - Barcelona : Una melée front la porta valenciana

València - Barcelona : Una entrada infructuosa de n'Arnaú

València - Barcelona : Reyes allunyant un centre

Els jugadors del València usen ja indistintament de tota mena de *trucos* per a fer mal als blau-grana, que es veuen completament desamparats per l'àrbitre que sols els pita les faltes en contra.

En una avançada del Barcelona, Marin cau i toca la pilota amb les mans dins l'àrea, essent un penal tan justificat com l'involuntari d'en Solà, però aquesta vegada no s'ha vist...

Platko, detura un xut just al pal, en arriscat *plongeon*, essent entrat peis cinc davanters que el deixen blau a patades; no obstant, l'àrbitre concedeix *corner*...

En un avanç del Barcelona, Samitier és entrat d'infernàl manera per en Garrobé, que li pegà tres o quatre puntades, essent expulsat aquell per l'àrbitre, per haver-s'hi tornat... Era una nova porqueria de l'inafaust reflí.

El joc, completament embrutit, és de domini complet del València, sostenint el Barcelona la mínima ventatja, fins que ja *acabat el temps reglamentari*, pità un *corner* contra el Barcelona que *mai* existí, lo-grant Marin el gol de l'empat, en mig de les protestes dels veritables deportistes valencians i dels seguidors del club blau-grana.

El partit continuà encara uns dos minuts més sobrepassant del' hora, fins que no tingué més remei que donar-lo per acabat.

El joc en aquesta segona part ha estat veritablement selvatge, distintgint-se precisament en aquest caire en Roca, Reyes i Garrobé.

L'arbitratje, parcial i equivocac per complet, ha deixat nosaltres una tan pèssima impressió que junt amb el fanatisme quinta essenciat dels des-graciats que formen a les files del València — que altra cosa no poden ésser — que trigarem jorns a tornar, esportivament, a la capital de la veïna regió:

Del mal al menys que la part sensa-ta de València oferi una bona nota aplaudint i aclamant als jugadors quan en el tren especial marxaren, però l'ovació màxima fou a Castelló, on els elements del Club Deportivo, víctimes també del València, acompanyaren amb grans demostracions i visques el pas del tren.

A aquests nostra més sincera salu-tació com a veritables esportistes valencians!

Amb l'empat d'aquest partit, queda ja el Barcelona, de fet, semifinalista, tocant-li jugar amb el guanyador de Centre-Andalucía, el 19 del proper mes.

En aquesta part, i noble és reconèixer-ho, la davantera del València ens donà una lliçó veritable del que és el joc de conjunt.

El pase de jugador a jugador, ràpid i precís, sense prepara-ció i amb oportunitats i canvis admirables, ens presentà a la davantera del València, com una davantera formida-ble. Sols els hi falta una mica més de decissió per a pro-var el xut.

El dia que el Barcelona tingui, o millor dit, el dia que els davanters del Barcelona vulguin jugar com jugà la davan-tera del València en alguns moments, aquell dia el Barce-lona serà invencible. Llàstima que les individualitats i fi-ligranes d'uns i altres, privin de jugar tal i com es deu con-juntament...

La segona part de domini barcelonista també en el seu començ, s'inaugurà amb un *corner* contra el València que en Sagi tira a Kik.

El València apreta desesperadament, prodigant en Gar-robé i en Roca una *série* de patades que el *senyor* àrbitre no vol veure.

De pase de Samitier, Arnau recull la pilota, essent entrat en lleuger *foult* que no és pitat, però que ell aguan-tà arribant davant de Cano, que atabalat surt i veu forçada la seva resistència per l'oportunitat i valentia del suplent de n'Alcàntara.

El gol és aplaudit rabiosament pel públic barcelonista, que es veu ja el partit segur; però a les *brutícies* d'en Garrobé, s'hi han afegit les d'en Reyes, sortint els jugadors del Barcelona completament macats al més petit intent d'avençada.

Piera és carregat per darrera per en Garrobé, rebent un cop de genoll a l'esquena, reclamant el corresponent *faut*, que l'àrbitre no déna, per a cedir un penal a unes mans de rebot dins l'àrea, ocasionades per una entrada d'en Solà.

Els jugadors del Barcelona protesten justificadament, però no són atesos, tirant el penal en Reverter a Kik, per excés de picardia al buscar massa l'angle.

València - Barcelona
Esteban i Samitier, capitans dels dos equips, amb l'àrbitre Villaverde al mig

Si difícil li fou la obtenció dels punts per a classificar-se semi finalista a nostre representant en el grup A, poc menys li anà al Júpiter dins son grup.

La sorpresa de la primera jornada del Campionat d'Espanya, en que el Júpiter perdé davant l'equip valencià per una diferència mínima, mantenia latent l'emoció per el partit de desempat que en terreny nostre s'havia de celebrar. I el definitiu resultat d'un a zero amb que acabà el partit, demostren palmàriament que no és tan despreciable son valor com se suposava.

Respecte a l'actuació del Júpiter, amb tot i desenrotllar-se el partit en son propi terreny, ens donà una sensació de posseir un molt millor joc, però també una completa descohesió en la davantera, que sols pogué obtenir un gol, molt avançada la segona part.

Júpiter-Burjasot : Callicó, mig centre del Júpiter, en un magnífic cop de cap

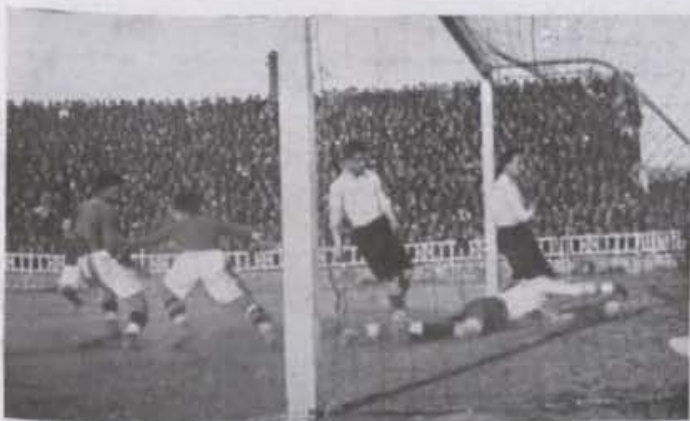
Júpiter - Burjasot : El porter valencià *blocant* la pilota, amenaçat per en Santamaria

El partit, poc d'interessant tingué en si; i encara que el resultat mínim donguï lloc a suposicions respecte a la marxa del mateix, no és, però, la seva veritable fesomia.

La superioritat i el domini del Júpiter foren evidents i constants des del començament del partit; però una marcada desgràcia privà de que l'*escore* pujés amb proporcions com en el darrer partit amb el Pàtria, amb tot i que el domini dels nostres anà per l'estil.

Difícil, amb tot i la gran superioritat nostra, ha estat la victòria del Júpiter; i encara que els dos punts li donguin un aventatge momentani, que seria ja segur si el proper diumenge guanyés al representant d'Aragó, a Saragossa, confiem que aquests alts i baixos en l'actuació de l'equip són cosa pasatgera i aniran desapareixent a mida que els partits es vagin celebrant.

Donem en aquesta pàgina dues magnífiques situacions del partit entre el Gràcia i el Martinenc, que per a disputar-se el darrer lloc del Campionat de Catalunya, es celebrà el passat dijous.

Martinenc - Gràcia : Un dels gols del Gràcia

Martinenc - Gràcia : Pallejà treient un corner

El triomf fou per els vermells del Gràcia per tres gols a dos, encara que el partit fou disputat desesperadament per ambdós contrincants.

EL CAMPIONAT D'ESPANYA

Per fi s'ha fet una mica de llum en les eliminatòries de la secció de Guipúscoa, aclarint la situació l'equip de la Reial Societat, que guanyà netament al Racing de Santander. El resultat de quatre a zero no dóna lloc a comentaris, i es veu que l'equip de Donòstia ha trobat, per fi, la sospirada *forma*.

També el Celta de Vigo s'ha assegurat ja la representació de son grup, i la victòria per set a dos sobre l'Espanyol de Valladolid, és un resultat completament normal.

FEVER

(Fots. Colomé)

▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲ ▲
**LA NOSTRA
DANSA
ARREU
DE CATALUNYA**
▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼

Dos aspectes de la festa organitzada per l'Agrupació Excursionista Montsant, de Tarragona, a la Font d'En Garrot.

(Fots. Joannus)

DE L'HOMENATGE A EN PEP VENTURA

Aspecte del festival a la memòria del malaguanyat compositor, que ha tingut lloc recentment

(Fot. J. Ens)

Petites proses

Futbol

Avui la pilota ens fa tornar «lelos». Abans en menjàvem solament quan formava part integrant de la carn d'olla casolana; mes, avui, no hi ha dia que menjant, rient, caminant i fins dormint, no parlem del deport viril quin emblema és una rodona, boi voltada de l'aurèola de glòria.

Hem de confessar amb franquesa que érem contraris a la fe amb que s'havia pres el joc del futbol. Mes, ara, quan veiem que rera aquesta fal'lera hi segueix no la joventut, sinó tota una raça; no un nombre de persones enlluernades pels colors del partit «seu», sinó tots els grans, xics, i d'ambdós sexes, ens hem tornat «futboleros».

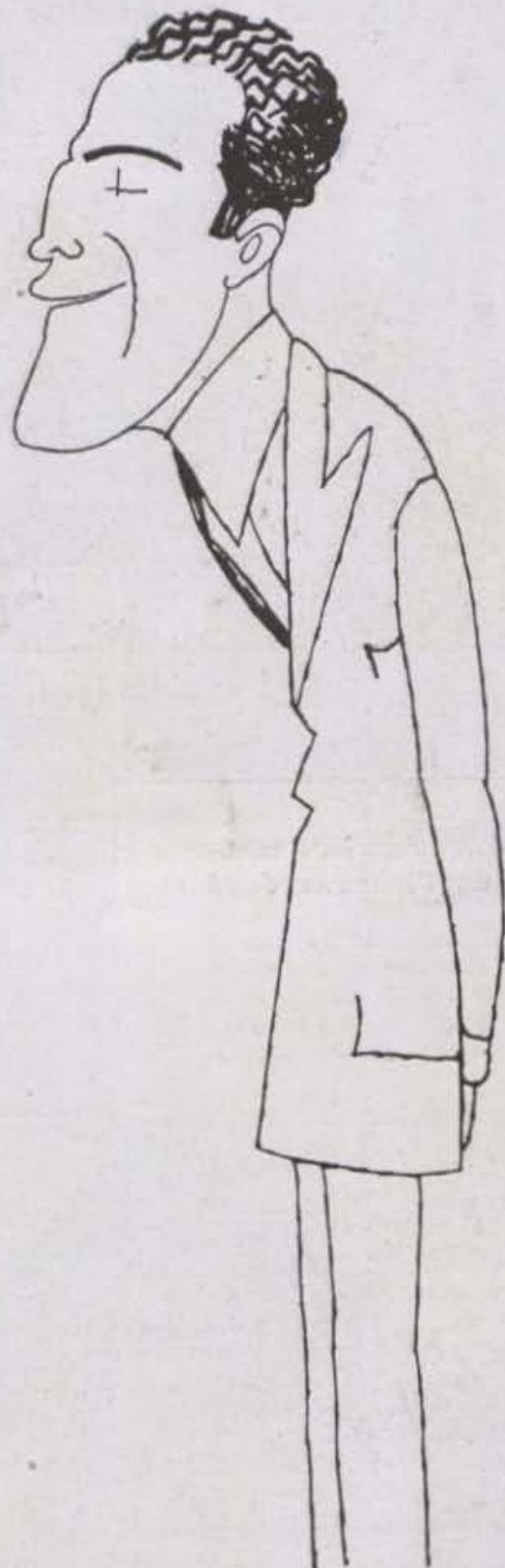
I desitjem amb tota l'ànima veure ben enlaire la senyera del club que és representació nostra i que, portant per títol el nom de la nostra urbs, es elogià de boca en boca dintre i fora de la nostra terra.

Endavant, doncs, nobles i altius jugadors del «Barça». Feu que podent assolir l'honrós i envejat títol de campions, mogueu a vostre redós un zumb-zumb constant. Mes no vos adormiu en els llorers. Alerta sempre! Un petit entrebanc podria tirar per terra la fe que té posada en vosaltres Catalunya. Vetlleu sempre i no oblideu que els mobles antics es dobleguen, quan els corcs, treballant a les fosques dintre son cor, els rosseguen.

Endavant, i alerta sempre!

Joan TRULLÀS RIERA

GENT DE CASA

EN J. M. BORONAT RECASENS

Escriptor juveníssim, d'autèntica joventut. No serà pas dels que sempre prometen car de bell antuvi ens dóna ja madures primeries. Amb la mateixa joia cordial amb què acollíem per primera vegada la seva signatura, oferim avui la seva figura als nostres llegidors.

(Caricatura per Roca)

CURIOSITATS MUNDIALS

Una expedició descobreix relíquies de fa deu milions d'anys

Després de tres anys d'exploració al desert de Gobi, en la Mongòlia central i occidental, el senyor Roy Charman Andrews de la tercera expedició científica, baix els auspicis del Museu Americà d'Història Natural, ha tornat als Estats Units amb valuosíssims fòssils, esquelets i ous del Dinosaur que es creu existia fa deu milions d'anys. Per primera volta en una expedició com aquesta, foren usats automòbils i fou coberta un àrea de deu mil milles quadrades.

La foto mostra el pentinat usualment emprat per les dones mongolians.

Un ós que aprèn a menjar de l'humana faisó

La senyora Budd White en sa casa dels Angels, ensenya a menjar a taula a un ós de la seva propietat, el qual pesa no resmenys que 742 lliures.

Piràmide de Cheops y asfinge de Gisch

(Fots. Sánchez Català)

T. S. F.

A PARELL empleat en els experiments de transmissió de fotografies en les darreres proves efectuades entre Londres i Nova York. Aquest és el transmissor de ràdio o *relay* per medi del qual les corrents variables representatives del gravat que és transmet són empleades en modular l'ona contínua de la radio-transmissió. Les làmpares són del tipus ordinari de 50 watts per transmissió i la tensió de placa els és suministrada per una bateria de fortes piles per tal d'evitar les oscil·lacions de baixa freqüència inherents a l'ús d'una dinamo la corrent de la qual no és mai contínua com la de les piles.

COMPARANT una fotografia transmesa per ràdio amb son original. En el gravat es veu una part de l'aparell receptor, el motor que fa moure tot el mecanisme de recepció. La base principal d'aquest és un cilindre dotat d'uns lents moviments de rotació i avenç (com el dels vells fonògrafs) i que porta un paper contra el qual apoia un estilet entitulat que marca o no seguint els impulsos que rep del transmissor fent la trama del gravat. En altres models la reproducció es fa sobre un *film* sensible, per mitjà d'un raig de llum variable, procediment força més delicat i ràpid que en breu permetrà la televisió cinematogràfica.

ACABA DE SORTIR...!
"Voleu construir un aparell de radiotelefonía?"

De venda a tot arreu i a la Llibreria Nacional i Estrangera
 Rambla de Catalunya, 72

En aquest llibre hi trobareu explicat clarament i sense tecnicisme: Com podeu fer-vos un aparell típic de galena. Com podeu perfeccionar-lo i ampliar-lo. Com podeu construir-vos un aparell d'una o més vàlvules

Es el primer llibre de radiotelefonía que s'ha publicat en català
AMB 82 GRAVATS PTES. 2'50

LA policia proveïda d'aparells de radio-transmissió i recepció és una força formidable. Algunes vegades ja s'ha provat de difondre des de una estació de *broadcasting* les senyes d'algun particular individu el qual ha estat trobat als pocs minuts fos on fos. Aqueixa experiència repetida varies vegades ha conduït a l'organització oficial del servei de radio-policia. L'estació que es veu en el gravat, muntada sobre un automòbil, permet enviar missatges parlats a 200 Km., de distància i en telegrafia a 500 Km. S'estudia la manera de proveir els policies de receptors portàtils. Molt serà que els lladres no se'n proporcionin també!

RADIO NOVES DE TOT ARREU

— **Errada involuntària.**—Al n.º 19 de JOVENTUT CATALANA i en l'article «El *broadcasting* català», signat per Josep Pratdecaba, sofrírem una equivocació en el cognom de l'autor, ja que aquest és el distingit astrònom PRATDESABA, que tan gentilmente ha honorat nostra Revista amb la seva col·laboració.

— **Nova estació de radiotelegrafia a Sant Sebastià.**—Estan muntant-se les torres que han de sostenir l'antena de la nova estació de radiotelegrafia de Sant Sebastià, pertanyents a una societat anònima que presideix el conegut home de negocis senyor Uzelayeta.

La nova estació està emplaçada en el Monte Igueldo, és del tipus Western de ½ kw. antena i el auditorium està instal·lat en ple centre de Sant Sebastià.

— **Un nou reglament per a les emissores.**—Corren rumors que s'està preparant per la Junta Consultiva de radiocomunicació de la Direcció General de Comunicacions un nou reglament per al funcionament de les estacions emissores de «Broadcasting» per el qual es restringirà el número d'estacions així com també s'exigirà una gran puresa d'onda.

D'ésser així, seria molt convenient ja que dintre de poc temps no serà possible la recepció a Espanya.

— **Un missatge antiblasfem ha estat tramès a tota l'Europa per radiograma.**—Marconi, davant la petició del Comitè central Antiblasfem de Verona, ha fet trametre des de la seva estació central d'Itàlia el següent manifest adreçat a tots els

¡POBLES D'EUROPA!

A la llengua d'Itàlia, companya inseparable de la benaurança de la Nació, dolça fillolà que el Dant va plasmar i Manzoni va perfeccionar, la paraula a la qual Marconi ha donat ales per volar pels aires, la Unió itàlica intiblastema sota l'alta presidència honorària de sa Magestat Victor Manuel III, augura la lliberació del cranc ignominiós que la deshonra davant totes les gents i exclama amb el poeta capital, amb l'onda que sorgeix dels instruments deguts a la sàvia intel·ligència d'un geni:

¡Mori per sempre el malparlar!

— **Los radio impressions d'un tinent aviador.**—El tinent americà Smith de l'esquadreta d'aeroplans que donà la volta al món l'any passat, conta que al passar per sobre les ciutats de Boston i Nova York, fàcilment pogueren recollir les emissions radiotelefòniques, i amb els seus aparells emissors saludaren al seu pas els *broadcasting* americans.

— **Els anglesos pretenen rebre les emissions del planeta Mars.**—Uns aficionats anglesos s'havien proposat comprovar per si mateixos la veritat de les emissions marcianes que tan revolt han tingut al món radiotelefònic.

Comprén el receptor, vint-i-quatre làmpares, altres tants reostats i una infinitat de condensadors variables soports de bobines, etc., etc., capaços de fer perdre el cap a qualsevol mortal radio-maniac.

No han aconseguit fins ara els pacients constructors de l'aparell altra cosa que unes quantes nits d'insomni en cerca de l'onda marciana; però, amb tot, no desesperen els nombrosos aficionats que ja no es contenten amb les emissions del nostre planeta.

RADIOMON

CURSET DE RADIO

per J. B.

(Tècnic constructor)

La resistència òhmica, factor importantíssim de pèrdues en les instal·lacions receptores de ràdio, és molt fàcil d'eliminar si es segueixen, en general, les mateixes regles que regeixen per fer una bona instal·lació elèctrica, ço és, conductors suficients, contactes perfectes, bon aïllament.

Considerem primer el circuit antena-terra. Les antenes que es posen, ordinàriament són de cable de coure roig o estanyat, o senzillament de bronze telefònic. Aquests fils, quan són suficientment gruixuts (un mil·límetre com a mínim), són excel·lents per aquest ús, però... sols algunes setmanes. L'oxidació, invencible enemic dels metalls a l'aire lliure, no triga a recobrir-los d'una capa mal conductora, i tenint en compte que l'efecte de pell obliga les corrents d'alta freqüència a passar sempre per les superfícies, ens trobem amb que nostra excel·lent antena s'ha convertit en un *trasto*.

Com evitar això? Senzillament, usant fils revestits d'alguna capa protectora. El coure estanyat ja és quelcom protegit, però insuficientment, car l'estany, a la llarga, també s'oxida. El recobriments millor pel fil d'antena, és la plata. Coure o acer platejats, són els millors materials per una bona antena. Encara que surti una mica car, és molt recomanable el seu ús, car la plata és un metall que li costa molt oxidar-se, i si al final s'oxida, el seu òxid és també bon conductor de la corrent, de manera que no es perd res.

Fils d'aquesta mena no se'n troben generalment en el comerç; però sabem una casa on en tenen: *Suprema*, al carrer Pelai.

Després dels fils platejats, els millors són el fil i cable de coure esmaltat. El fil és semblant al que s'usa per fer bobines amb cursor, però és més gruixut (un mil·límetre); el cable és com l'ordinari de coure roig, però cada un dels seus fils està esmaltat separatament. Per les connexions amb aquest cable, cal reunir els fils en l'extrem on es fa la connexió. Per això s'escalfa amb una flama sense fum i es mulla amb alcohol quan encara està calent. Així saltarà l'esmalt de tots els brins. Llavors es pot posar-hi unes

gotes d'estany per assegurar un contacte perfecte

També es poden usar per antena els fils ordinaris vulcanitzats o enquitranats de les instal·lacions de força i llum; però aquests tenen, llavors, pèrdues per capacitat, degudes a l'excés de matèria isolant que porten. Ademés, llur isolament es produeix amb facilitat.

L'antena, la farem unifilar o multifilar? Segons i conforme. Si tenim un aparell de galena, és millor posar una antena multifilar, a condició que els fils estiguin ben separats l'un de l'altre (almenys un metre). Les antenes amb tres i quatre fils molt junts, fan el mateix efecte que amb un de sol.

Però, si tenim aparell de vàlvules i volem escoltar estranger, posarem un fil únic i tan llarg com sigui possible (mentre no passi d'uns 50 metres), car així obtindrem major selecció, millor funcionament de la reacció i la mateixa potència que si hi posessim tres o quatre fils.

El fil de baixada cap a l'aparell cal que sigui soldat al d'antena; mai farem una connexió sense soldar havent de quedar a l'aire lliure. Molts posen per fil de baixada fils molt isolats (fil d'alta tensió o fil de línia); això no és necessari, car l'isolament excessiu és sempre perjudicial, i en canvi, si el fil toqués a algun lloc conductor, de res serviria l'ésser isolant, car les corrents d'alta freqüència s'escapen també a través de l'isolant per l'efecte de capacitat a terra.

El millor serà usar fil com els que hem recomanat per l'antena, argentat o esmaltat, i guardarem el fil d'alt isolament per posar-lo a l'entrada a casa, lloc on l'isolament ha d'ésser perfecte.

Quins isoladors posarem a l'antena? Els millors són els *papallona*, o sigui els que tenen dos forats a àngul recte, ben separats per *orelles*. Els *ons* no van tan bé, car presenten poca superfície d'isolament. És convenient sucar els isoladors en parafina fosa abans d'utilitzar-los, car així no s'hi podrà detenir la humitat que ordinàriament es posa en la porcellana.

Ens falta ara examinar la presa de terra i l'interior de l'aparell per anar-ne excluint les pèrdues.

RADIO-OIENTS!!

El número 23 de JOVENTUT CATALANA (dia 9 d'Abril)

serà dedicat especialment als metges sobre
APLICACIONS DE LA RADIOTELEFONIA

PREGUNTES I RESPOSTES

En aquesta secció publicarem totes aquelles preguntes que ens vénen dels nostres cars llegidors, ja siguin de caràcter històric, literari, artístic o científic, qüestions d'actualitat, modes, lectures, labors femenines etc., etc., les quals seran contestades en aquesta mateixa secció pels redactors de la Revista o pels llegidors que, espontàniament, vulguin formular la resposta

(RESERVAT EL DRET D'ADMISSIÓ)

PREGUNTES

- 83.—*J. M.* pregunta, si és possible assabentar-lo, quants periòdics esportius surten a Catalunya; d'ells, quants en català i quin nom tenen. Aquesta mateixa pregunta la fa sobre les demés publicacions de Catalunya; quantes se n'editen, i d'elles, quantes en català.
- 84.—També *J. M.* proposa que si hi ha alguna lectora de JOVENTUT CATALANA que desitgi esmenar-se i aprendre perfectament l'ortografia catalana i vulgui fer-ho amb ell, que es digni trametre la seva adreça en aquesta mateixa secció.
- 85.—*Màrcius de Barcelona* fa les dues següents preguntes: 1.ª «El Poble Català», diari que abans es publicava a Barcelona, posà a la venda uns volums de diversos autors i anomenava la col·lecció «Biblioteca del Poble Català». Aquesta edició està totalment exhaurida i trobant-me jo amb 14 volums dels esmentats m'interessaria saber de quants volums es compona la sòdita col·lecció i els noms llurs. 2.ª L'altre dia vaig demanar a la senyoreta bibliotecària de la Biblioteca de Catalunya, la «Revista de Poesia», apareguda uns dies enrera, i em respongué: Hi estem subscript, però encara no l'han portada... No podia arreglar-ho l'interessat i així els que no podem adquirir totes les revistes de Catalunya no ens veuríem privats de poder fruir-ne el text?
- 86.—*E. C.* desitjaria entaular correspondència amb senyoreta catalana a fi de perfeccionar la nostra parla i escritura. Agrairà remetre l'adreça en aquesta mateixa revista i secció.
- 87.—*Pere Masdeu* desitjaria saber l'adreça del conegut i llorejat poeta En Ventura Gassol, i ho demana a algun amable lector o lectora de JOVENTUT CATALANA.
- 88.—*R. M.* fa la pregunta que segueix: Quant dura una galena?
- 89.—*J. S.* desitjaria sostenir correspondència amb donzella barcelonina, llegidora de JOVENTUT CATALANA, per tal de perfeccionar l'ortografia catalana. Serveixi's la senyoreta interessada trametre, per mitjà d'aquesta secció, la seva adreça.
- 90.—*Eduard Padrós* formula les següents preguntes: 1.ª Desitjaria que algun lector em digués on és el subjecte del verb i el predicat o atribut del mot «plou aigua», que és un juí, i com a tal, encara que no exposats, ha de tenir els ja dits elements. 2.ª Se'm podria contestar on podria trobar les 6 aventures de Sherlock-Holmes, escrites per Conan Doyle? 3.ª Necessito comprar una bona galena pel meu aparell de Ràdio. Com la podria conèixer perquè no m'enganyessin, com ho han fet altres vegades?
- 91.—*M. N.* (Just Oliveras, 41, Hospitalet de Llobregat) desitjaria saber l'adreça d'una senyoreta per sostenir correspondència, amb l'objecte de perfeccionar el català.
- 92.—*Jesús Farré* (Sant Lluís, 75, baixos, Barcelona) desitjaria tenir correspondència amb donzella catalana, d'aquí o de fora, per tal de poder-nos perfeccionar en la nostra estimada parla, com de tractar sobre diferents temes.
- 93.—*Dolors Sala* li plauria saber el nom i cognom de l'actor de la pantalla que interpreta el paper de Marlimer, en la pel·lícula francesa, d'episodis, titulada «La filla de l'Hospici».
- 94.—*J. J. R.* diu: Per perfeccionar el català desitjaria l'intercanvi de correspondència amb damisella barcelonina. Si plau trametre l'adreça fer-ho a aquesta secció.
- 95.—*Rosa Maria* pregunta: Servaria ver reconeixement a qui es servis indicar-me un mestre de sardanes — compositor — per a si volgués atendre'm i posar música a una meua poesia «La llum de l'amor», per a la que reservo, si m'és donat assolir mon ideal, les dolces melodies de la nostra dansa.
- 96.—*Nuri de la Costa* fa les dues següents preguntes: 1.ª Quan en un llibre s'hi troben paraules escrites en idioma estranger, que és més correcte, pronunciar-les seguint les regles gramaticals de l'idioma en què perteneixen o seguint-les de l'idioma en què està escrit el llibre? 2.ª Com s'ha de pronunciar el nom del famós canonge, Claris o Claris?
- 97.—*Noi de Fora*: Badalona, desitjaria establir correspondència amb donzella excursionista, per explicar-se les excursions i practicar el català. Contestar en aquesta secció i remetre l'adreça.
- 98.—*Esteve Barrull* fa les dues següents preguntes: 1.ª Existeix, en català, alguna bona «Teoria de la Música» i algun «Mètode de Clarinet»? 2.ª Quina és l'adreça, a Barcelona, de la casa Beethoven?
- 99.—*Ferran Gisbert* formula el següent: 1.ª On podria trobar una Gramàtica Catalana, pràctica i econòmica? 2.ª On trobaria un mètode de mandolina i el seu preu?
- 100.—*M. G.* preguent: Quines dimensions té un quadran de lli de matrimoni?
- 101.—*Joan Fornells Cardús* agrairà que se li indiqui si la «Història Nacional de Catalunya» de n'Antoni Rovira i Virgili, que edita «Edicions Pàtria», ha sortit més d'un volum o bé si està sospesa temporalment llur publicació.
- 102.—*Un orfeonista* proposa: Que amb ocasió del seu projectat romiatge que l'Orfeó Català farà a Roma, si a Déu plau, no podria la simpàtica Revista JOVENTUT CATALANA dedicar-li un número extraordinari que molt bé s'ho mereix?
- 103.—*Montserrat* formula el següent: Pot algú trametre'm les lletres de les cançons populars catalanes que poso a continuació? 1.ª «El mariner» que comença així A la vora de la mar— n'hi ha una donzella, etc.

- 2.ª «La filla del marxant» que comença així: La filla del marxant — diuen que n'és tan bella, etc. 3.ª «Un pobre pagès» que comença així: Un pobre pagès — tenia una filla, etc.
- 104.— La mateixa *Montserrat* pregunta si és venerada públicament o té algun altar o capella a Itàlia la Verge de Montserrat?
- 105.— *Patriamòr* pregunta, que desitjant millorar-se en l'art de la literatura, es va proporcionar un exemplar de «Retòrica i Poètica», però com sigui que al comprar-lo li varen observar que en català no n'hi havia, desitjaria saber si es segueixen les mateixes regles.
- 106.— *Una arayenca* proposa: No fóra possible obrir en les planes de JOVENTUT CATALANA una subscripció per recollir cabals a profit del monument a Angel Guimerà?
- 107.— *Magdalena Solé* voldria saber les adreces dels actors següents: Domènec Aymerich, Pius Daví, Antoni Gómez, Enric Lluelles, Joaquim Montero, i les actrius Maria Vila, Pepeta Fornés, Elvira Jofre, Lluïsa Rodríguez, Emília Baró, Teresa Gay, Matilde Xarant, Maria Morera.
- 108.— *Borinot Verd* desitjaria saber la lletra de la sardana anomenada «El saltiró de la cardina». Igualment ho demana *Manuel Vidal*, de Reus.
- 109.— *V. F.* desitja saber si la senyoreta Loia Anglada dona classes de dibuix i en tot cas que es digui les condicions i adreça. Del contrari, indiquin alguna acadèmia catalana que es dediqui al mateix fi.
- 110.— *Un patufista* desitjaria saber on podria trobar les coleccions de «En Patufet» dels anys 1907 al 1910.
- 111.— *Raspinell* voldria saber les adreces dels següents actors i actrius: Enric Giménez, Esperança Orfíz, Baldomer Grases i Domènec Aymerich.
- 112.— *Una Maria Barcelonina* demana el següent: 1.ª Qual és el segon cognom d'En Carles Soldevila? El senyor Ferran del mateix cognom és germà d'ell? 2.ª Quina és l'adreça de l'actor de la pantalla Richard Barthelmer? 3.ª Hi hauria algun lector o lectora d'aquesta revista que em pogués trametre la lletra de la popular cançó catalana titulada «El mariner»?
- 113.— *Un lector* demana: Sabria algun amable lector de JOVENTUT CATALANA dir-me si la sardana «Toc d'oració» d'en Pep Ventura té lletra i quina és?
- 114.— *Joan S. Vives* pregunta: Podria algun amable lector de JOVENTUT CATALANA aficionar a la cinematografia, indicar-me l'adreça del celebrat as de la pantalla, Rodolf Valentino?

RESPOSTES

- 25.— *Joan Terraza* contesta a *Joaneta Carsí de Cap* que l'adreça de l'actriu de la pantalla Viola Dana, és: 7070, Franklyn Avenue, Los Angeles, Cal. (U. S. A.)
El mateix contesta a *Remel Oros*, que s'interessà per l'adreça de Ramon Novarro; és: Metro Studio, Culver City, Cal. (U. S. A.)
- 24.— A la pregunta 50 de *Una Catalana*, contestada també per *Joan Terraza*: Les adreces dels artistes de la pantalla, són les següents: Mary Pickford, Beverly Hills, Cal.; Lois Wilson, Nita Naldi i Douglas MacLean, tots tres, Lasky Studio, 1520, Vine Street, Hollywood, Cal.; Buster Keaton, Metro Studio, Culver City, Cal.; Wellacw Berry, 1346, Harper Avenue, Los Angeles, Cal.; Laura La Plante, Universal Studio, Universal City, Cal.; i per últim el colós Frank Mayo, 206, N. Harvard Blvd., Los Angeles, Cal. A tots aquests actors se'ls té d'escriure en francès o bé anglès, posant a l'envelop: (U. S. A.)
Cinemàtic també contesta a *Una Catalana* les següents adreces: Huguette Duflos, 12, Rue Caubacères, París (8.ª); Gabrielle Robine, 19, Rue du Cirque, París; Henry Krauss, 12, Rue Pierre-Curie, París (5.ª); Werner Kraun, 88, Unter den Eichen, Grollichfeldte, Alemanya; Eddie Lyons, Universal Pictures Corporation, Universal City, California; Madge Kennedy, 729, Seventh Avenue, New-York, City.
(Aquestes preguntes també han tingut la gentilesa de contestar-les els lectors següents: Ernestina Costabella, Salamero, Cornelius Kramm, Roc Gentil i Francesc Vilalta.)
- 25.— *M. H.* contesta a les senyoretes *Una Catalana*, R. Costa, Arrahona Ernestina Costabella i Maria de Montserrat: Agraint fervorosament l'honor que em dispensen, sostindré correspondència amb vostès per tal de perfeccionar la nostra parla. Les cartes se'm poden adreçar a M. Huguet, carrer Verdi, 122, Barcelona (G.)
- 26.— Resposta a la pregunta 51 de *Clau de Fa*, feta per *Angelina Colubret*, Wifred, 154, Badalona: Trametro la meua adreça per posar en pràctica sos desitjos, que també són els meus.
(En idèntic sentit ha contestat Assumpció Costa, Alfons XII, 67, pral., Barcelona (S. G.)
- 27.— Contesta a la pregunta 32 de *M. H.*: Si vol tenir correspondència amb mi, doncs també desitjo perfeccionar el català, pot escriure a Angelina Casanovas, Pral de la Riba, 20, Barcelona (Sarrià).
(A aquesta pregunta també ha contestat M. T., a la qual li diem pot trametre la seva correspondència a M. Huguet, carrer Verdi, 122, Barcelona (G.)
- 28.— JOVENTUT CATALANA contesta a *Menció Besa*, que s'interessa per l'adreça particular i el nom del Director nostre. L'adreça és: Consell de Cent, 261, principal, segona. Respecte al nom, ens és inoportú donar-lo públicament.

AL NÚMERO VINENT : El bellíssim article

L'ANELL DEL NIBELUNG

de Ricard Wagner

per F. T.

N Ò T U L E S

— **Ballades de sardanes.** — Heus aquí els programes de les ballades que, organitzades pel «Foment de la Sardana de Barcelona», tindran lloc dissabte, dia 28, al vespre (estatge del Foment), i diumenge, dia 29, matí (al Parc), respectivament:

Glossa	Casanova
Idil·li	Serra
L'hereu i la pubilla	Toldrà
La molinera i el músic	Blanc
La Festa Major	Morera
L'avalot de la plassa	Serrat
	Cobla «Barcelno»
Mariona	Toldrà
El barcòc	Morera
El pardal	Ventura
La nola matineria	Blanc
Record de ma terra	Serra
Carícies	Vicens

Cobla «La Principal del Vallès»

— L'«Agrupació Sardanista de Barcelona» organitza dues audicions de sardanes que tindran lloc dissabte dia 28 i diumenge dia 29 en el «Lluna Park», carrer de Ponent, costat del Teatre Goya. Aniran a càrrec, respectivament, de les cobles «Els Montgrins» de Torroella de Montgrí, i «Catalonia».

Aquesta Agrupació fa avinent a tots els seus socis que per retirar el tiquet d'entrada, serà indispensable la presentació del rebut de soci.

— Programa de sardanes per el dia 29 del corrent, a les onze del matí, a la Rambla de Badalona, organitzades pel Foment de la Sardana de la veïna ciutat. Cobla «La Principal Barcelonina»:

Onades	Saderra
Pel fill que no vindrà	Serrat
De bon matí	Clavé-Ventura
Ionenivola	Gratacòs
El vailet de casa	Mercader
La pubilla del Vallès	Vilaró

— **CORRESPONSAL** : Ho ha estat nomenat nostre volgut amic M. González Farró per a la ciutat de Badalona.

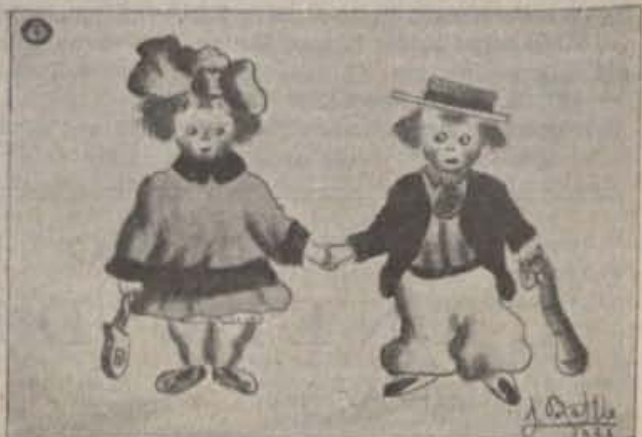
— **LA GINESTA D'OR (Jocs Florals del Rosselló).** — Pel segon any, LA COLLA DEL ROSSELLÓ convida els poetes catalans de banda i altra del Pirineu a la festa de la Ginesta d'Or (Jocs Florals) que es celebrarà enguany el tercer diumenge de maig, en la noble ciutat de Perpinyà.

Seràn concedits els premis següents:

Secció catalana: La Clavellina de Vermell, a la millor poesia catalana. El presseguer d'argent, bells objectes d'art i medalla, a les obres (poesia i prosa) que en siguin mereixedores. El jurat podrà acordar igualment els accés-sits necessaris.

Les obres han d'esser dirigides (inèdites i no firmades) acompanyades d'un sobre clos, portant el nom i l'adreça de l'autor, per tot abans del dia primer d'abril de 1925, al Sr. Carles Grandó, Secretari del Jurat (part catalana), Carrer dels Agustins, 29, Perpinyà (França).

HISTORIETA MUDA, per J. Batlle

J. Batlle
1924

Vuitena llista dels que han tramès el butlletí i que se'ls remetran els tres presents, oportunament i per rigorós torn, al domicili llur.

- 1167 Lluïcia Aiguadè Casas, Barcelona.
 1168 Pilar Rovira, Seva.
 1169 Lluïsa de Lamor López, Barcelona.
 1170 Teresa Giralt Mañé, Santa Oliva (Vendrell).
 1171 Maria Puig Vargas, Barcelona.
 1172 Josep Maria Galera Isern, Masnou.
 1173 Agustí Costa Ferrer, Barcelona.
 1174 Encarnació Aragonés, Tortosa.
 1175 Narcís Surroca Palou, Girona.
 1176 Francesca Sans Duran, Sant Feliu de Llobregat.
 1177 Antònia Sanglas, Manlleu.
 1178 Joan Miravittas Valls, Manresa.
 1179 Ignaci Forteza Rei, Palma de Mallorca.
 1180 Conxa Albà Olivella, Vilanova i Geltrú.
 1181 Angela Pascual, Barcelona.
 1182 Leopold Solà Vendrell, Barcelona.
 1183 Maria de les Neus Sancho Costa, Barcelona.
 1184 Xavier Borràs, Barcelona.
 1185 Rosa Boada, Hospitalet de Llobregat.
 1186 Carme Raurich, Manresa.
 1187 Josep Tort Artigas, Capellades.
 1188 Alfred Alcon Roquet, Barcelona.
 1189 Jaume Fàbregas Santacana, Igualada.
 1190 Anton Suárez Crous, Saragossa.
 1191 Marc Via Oliveïlla, Vilafranca del Penedès.
 1192 Teresa Amat Campreciós, Esplugues de Llobregat.
 1193 Iv Buhigas Blanch, Vehinat de Salt.
 1194 Maria Fabregat, Gratallops.
 1195 Maria Ros Anqué, Gratallops.
 1196 Cándid Soler Nacher, Almonacid de la Serra.
 1197 Pere Fonolleda, Barcelona.
 1198 Joan Alamany, Barcelona.
 1199 Joan Malalí Isern, Masnou.
 1200 Religioses del Col·legi Sda. Família, Almacellas.
 1201 Josep Bartolomé Salas, Reus.
 1202 Maria del Carme Torroella, Barcelona.
 1203 Vicens Sabornit Pascual, Montornés del Vallés.
 1204 Josefina Alegret, Barcelona.
 1205 Josep Virgili, Figueres.
 1206 Joan Sala Monegal, Castellvell i Vila.
 1207 Antoni Fojerá, Barcelona.
 1208 Ramon Roig Altarríba, Esplugua de Francolí.
 1209 Maria Ferran Vidal, Barcelona.
 1210 Maria Esperança Urban, Barcelona.
 1211 Lluïsa Santasusagna, Barcelona.
 1212 Enric Arnau, Barcelona.
 1213 Miquel Pérez Pahissa, Barcelona.
 1214 Josep Targarona Gustis, Barcelona.
 1215 Isidre Llongost Blal, Barcelona.
 1216 Teresa Garcia Almami, Almoster.
 1217 Marian Guiot, Reus.
 1218 Bonaventura Orriols, Pobla de Lillet.
 1219 Ramon Artigau, Tarragona.
 1220 Angel Morta Figols, Ametlla de Merola.
 1221 Manuela Romero Gutierrez, Barcelona.
 1222 Salvador Armengol, Seu d'Urgell.
 1223 Josep Santamaria, Barcelona.
 1224 Francesc Rosés Galbany, Masnou.
 1225 Joan Rallo Mirabent, Sitges.
 1226 Teresa Tria, Mataró.
 1227 Angela Viñas, Balsareny.
 1228 Lluïsa Torruella, Esparraguera.
 1229 A. Cirera Pons, Terrassa.
 1230 Angela Ayats, Sant Hipòlit de Voltregà.
 1231 Josepa Sañicrú, Cornellà de Llobregat.
 1232 Joan Dalmares Palomas, Igualada.
 1233 Pepeta Pons, Igualada.
 1234 Pepeta Roquè, Tàrraga.
 1235 Gertrudis Cussó, Badalona.
 1236 Josep Domènech, Sant Celoni.
 1237 Joan Soley Pla, Figueres.
 1238 Josep Teixidó Pedragosa, Vilassar de Mar.
 1239 Juli Parcet, Arbúcies.
 1240 Anna Romeu, Barcelona.
 1241 Magí Sambola Minguell, Barcelona.
 1242 Joana B. Clotet.
 1243 Josep Umbert Fradera, Arenys de Munt.
 1244 Mercè Vidal, Barcelona.
 1245 Dolores Casals, Barcelona.
 1246 Artur Aragonés, Barcelona.
 1247 Josep Aragonés, Barcelona.
 1248 Cecília Tubert, Vilafranca.
 1249 Joan Debesa, Barcelona.
 1250 Francesc Salvà Màs, Barcelona.
 1251 Lluïsa Icart, Tarragona.
 1252 Maria Valldaura Rualx, Molà.
 1253 Agustí Solà Grau, Molà.
 1254 Isabel Sadurni, Barcelona.
 1255 Francesc Grau Elias, Barcelona.
 1256 Joan Giralt Juvé, Barcelona.
 1257 Joaquim Virgili, Barcelona.
 1258 Teresa Esteve Domingo, Barcelona.
 1259 Joan Iscla, Barcelona.
 1260 Francisco Camprubí Bosch, Borredà.
 1261 Josep Maideu, Vilafranca del Penedès.
 1262 Abelard Conti Sanmartí, Barcelona.
 1263 Josep Melx Riera, Mataró.
 1264 Emili Viladevall, Mataró.
 1265 Francesc Viladevall Marfà, Mataró.
 1266 Cristina Farreras Smith, Barcelona.
 1267 Lluïsa Puigdomenech, Barcelona.
 1268 Carme Padilla, Barcelona.
 1269 Xavier Oliver Güell, Barcelona.
 1270 Josep Solé Samaniego, Barcelona.
 1271 Dolores Duran, Badalona.
 1272 Caterina Lima, Creixell.
 1273 Antoni Roca, Guissona.
 1274 Evarist Cubells Bargalló, Barcelona.
 1275 Maria Ill Güell, Vilanova i Geltrú.
 1276 Vicens Beltrà Valero, Terrassa.
 1277 Florenci Casellas Jané, Bisbal del Penedès.
 1278 Josep Casafont Vilar, Barcelona.
 1279 Maria Sala Monegal, Castellvell i Vila.
 1280 Neus Norta, Hospitalet del Llobregat.
 1281 Francesc Serra Viñas, Badalona.
 1282 Joan Masnou, Mollet del Vallés.
 1283 Francesc Busquets, Vich.
 1284 Francesc Pamias Mateu, Reus.
 1285 Ferran Galí, Terrassa.
 1286 Josepa Torras, Manresa.
 1287 Maria Camps, Cubells.
 1288 Josep Espigul, Premià de Mar.
 1289 Enriqueta Aballió, Caldes de Montbui.
 1290 Josep Colomer, Raurich.
 1291 Francesc Barceló Massot, Bagur.
 1292 Marian Massot Fontanet, Flix.

1293 Rafel Torrentó, Olvan.	1315 Pepeta Callaó, Sabadell.
1294 Josepa Bartomeu Isern, Mataró.	1316 Montserrat Solà, Sant Vicens de Castellet.
1295 Pere Valldeperas, Terrassa.	1317 Joaquim Ferrer, Sant Feliu de Guixols.
1296 Ramon Viñas Rosell, Pobla de Lillet.	1318 Joan Pujol Aurich, Terrassa.
1297 Francesc Puig, Tarragona.	1319 Joan Domènech Marcé, Barcelona.
1298 Leonci Ponté, Barcelona.	1320 M. ^a de la Mercé Santatlestra, Barcelona.
1299 Manel Arrufat, Figols les Mines.	1321 Maria Sánchez Viver, Barcelona.
1300 Domènec Tordera, Colònia Güell.	1322 Narcís Duran Burch, Barcelona.
1301 Joan Juni, Barcelona.	1323 Cosme Cunillera Cornadó, Vitosell.
1302 Manel Ortego Seguer, Barcelona.	1324 Josep Rafols Susias, Barcelona.
1303 Francesca Batallé, Barcelona.	1325 Dolors Serra Geli, Sant Pere Pescador.
1304 Josep Vilajoliu Maylà, Vich.	1326 Joan Fabrès Isart, Sant Esteve Sasrovires.
1305 Maria Sans Lluch, Barcelona.	1327 Adela Vergés Pairo, Barcelona.
1306 Nicolau Teixidó, Cabrera de Mataró.	1328 Josep Balcells Aragonés, Barcelona.
1307 Maria Balam Fuyà, Tossa de Mar.	1329 Clara Bellmunt, Sabadell.
1308 Manel Navarro, Barcelona.	1330 Vicens Juandó Pinadell, Barcelona.
1309 Alfred Joaquim Pijuan, Sant Joan Despi.	1331 Teresa Griera Plans, Barcelona.
1310 Francesc Joaquim Pijuan, Sant Joan Despi.	1332 Joan Espinosa, La Garriga.
1311 Antoni Subiracho Poch, Arenys de Mar.	1333 Josep Virgili Torell, Malgrat.
1312 Francesc Bosch Sabau, Barcelona.	1334 Assumpció Giralt, Barcelona.
1313 Teresa Oriol Marés, Barcelona.	1335 Maria Rei, Barcelona.
1314 Josep M. ^a Costa Casanovas, Barcelona.	1336 Josep Olivella Bofill, Gavà.

BUTLLETI DE COL·LABORACIO ESPONTANIA

En)
 Na) _____
 que viu a _____ província de _____
 _____ carrer _____ nüm. _____
 tramet amb la present un original _____ (*) destinat a les
 pàgines de JOVENTUT CATALANA, el títol del qual és _____
 _____ confiant rebre la
 resposta definitiva d'acceptació contra el segell de _____ cèntims que acompanyo.
 _____ de _____ de 192 _____
 Signatura,

- (*) Vers
 Prosa
 Conte
 Novel·la
 Dibuix
 Fotografia

(Espai que emplenarà la Direcció de JOVENTUT CATALANA)

NOTULES INTERESSANTS. No contestarem cap lletra en la qual no hi vagi inclòs l'adjunt butlletí i el segell corresponent.
 — Els que no vulguin que els contestem per aquest mitjà els assabentem que hem exclòs la correspondència de la Revista.

PER A MOLT AVIAT

DOS ESDEVENIMENTS EDITORIALS:

**LA NOVEL·LA JOVENIL
ELS CONTES PER A INFANTS**

DE LA BIBLIOTECA "JOVENTUT"

PER A MOLT AVIAT

RADIO LOT DE E. RIFÀ ANGLADA

Passeig de Sant Joan, 17 i 19

Concessionari
de la marca

BELL

La més gran
organització
mundial de
Radiotelefonia

Exposició i venda:
SUPREMA

Pelai, 56 : Barcelona

PILES PER A
TIMBRES
LLUM : TELE-
FONS I RADIO-
TELEFONIA

Els dos èxits de la radiotelefonía són les retransmissions del Gran Teatre del Liceu, i els receptors **B E L L**, jutjats per els radio oients com aparells mestres de recepció.

Els receptors **B E L L** a dues vàlvules Wecconomy, funcionen amb piles seques Radiolot, aventatge que distingeix els receptors **B E L L**, pel seu mínim consum i recepció clara i potent. Tenen un alçanc garantitzat per a rebre les estacions Europees i locals, des de 250 a 2700 metres de longitud d'onda, fàcilment regulables mitjançant commutadors disposats en el mateix receptor. Poden adaptar-se'ls-hi amplificador i alt parlant. — En dos minuts s'aprèn a manejar-lo amb esplèndits resultats.

S U P R E M A

PELAI, 56

BARCELONA

(DAVANT L'ESTACIÓ DEL FERROCARRIL DE SARRIÀ)